

Η Η Ω Σ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Τιμάται κατ' έτος Φ. 25
κάθ' εξαμήνον -- 13

Εν Ναυπλίω Μαρτίου 1 1830

Έτος 1

Πενίαν και άρμίνην

άκριριτάα, πνιδεία. Σολιγ 18

Άκολουθήα τοῦ περι Κυβερνήσεως άρθρου.

Περί τοῦ Ἀριστοκρατικοῦ.

Τοῦτο τὸ ὄνομα δίδεται, ἦταν ἄνθρωποι τινὲς ἐνεργάσαι τὴν Κυβέρνησιν, κατέχοντες τὸν μίσην ἕρον μετὰ τοῦ ἐνὸς καὶ τῶν πολλῶν. καὶ ὅταν ἦναι ὀλίγοι, ἢ Κυβέρησεις ὀνομάζεται ὀλιγαρχία. Ἐταν δὲ πολλοὶ, Ἀριστοκρατία. Τὸ πρᾶγμα εἶναι αὐσιωδὸς τὸ αὐτὸ. διότι οἱ Ἀριστοκρατικοὶ καὶ ὀλιγαρχικοὶ ὑπέκλινται εἰς τοὺς ἰδίους πειρασμοὺς τοῦ νὰ ἀρπάξωσι τὰ ἀντικείμενα τῶν ἐπιτομιῶν τῶν ἀπὸ τὰ μέλη τῆς κοινωνίας. Τοῦτο εἶναι πρόβλημα, κατὰ τὴν γνώμην μας, τὸ ὅποιον φέρει ἐν ἑαυτῷ τὴν λύσιν τοῦ ἡμεῖς λοιπὸν ὑποθέτομεν τοῦτο ὡς πρᾶγμα φιλονεικίας ἀνεπίδεκτον.

Ἡ πηγὴ τοῦ κακοῦ εἰς τὴν Δημοκρατίαν εἶναι πολλὰ διαφόρος παρ' εἰς τὴν Αριστοκρατίαν. διότι εἰς τὴν Δημοκρατίαν ὅλα τὰ μέλη τῆς κοινωνίας συγκροτοῦν τὴν Κυβέρνησιν, καὶ δὲν δυνάμεθα ποτὲ νὰ ὑποθέσωμεν, ὅτι αὐτὰ ἔμποροῦν νὰ κυβερνοῦν πρὸς ἰδίαν τῶν βλάβην, καὶ ἐναντίον τῶν ἰδίων συμφερόντων τῶν. Μία κοινωνία ἔμπορεῖ τῶντι νὰ θάλη τὸ κακὸν τοῦ ἄλλου, ποτὲ ὅμως τὸ ἰδικὸν τῆς. τοῦτο εἶναι τὸ πλέον ἀναντιρρήτον καὶ πολλοῦ λόγου ἄξιον πρόβλημα.

Ἡ κοινωνία ἔμπορεῖ νὰ βλάβη ἀπὸ λάθους. ἀλλὰ τὸ νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἠδύνατο νὰ κάμῃ τοῦτο ἐκ προμελέτης, ἴθα ἔλεν εἶσθαι τὸ αὐτὸ ὡς νὰ ὑποθέταμεν ὅτι οἱ ἄνθρωποι θέλουσιν τὴν ἰδίαν τῶν δυσυχίαν

Τὰ περιστατικά, ἀπὸ τὰ ἴποια προέρχεται ἡ ἀνεπιτηδεύ-
της τῆς κοινωνίας, ὡς ἐν σῶμα θεωρούμενης, εἰς τὴν ἐν-
έργειαν τῆς Κυβερνήσεως δηλ. ἡ δυσκολία τοῦ νὰ συναχθῇ
εἰς ἓν, καὶ ἐπομένως νὰ ἐνεργήσῃ προσηκόντως, δὲν ὑπάρχουν
αναγκάσιως εἰς τὴν Ἀριστοκρατίαν.

Ἐὰν οἱ ἄρχοντες εἶναι τοσοῦτον πολυάριθμοι, ὥστε μὲ
δυσκολίαν συνέρχονται, ἢ ὅταν συνέρχονται, ἀδυνατοῦν νὰ
βουλευσῶνται ἠεὺχος, ἢ τῦσον πολυάριθμος Ἀριστοκρατία εἶναι
ἐπίσης ἀνεπιτηδεύει εἰς τὸ ἔργον τῆς Κυβερνήσεως, καὶ δὲν
ἔχει κάμψαν ἀναλογίαν μὲ τὴν Ἀριστοκρατίαν ἐκείνην, ἥτις
ἔταν συνέρχεται, δύναται νὰ σκέπτεται κάλλιστα.

Τὸ ζήτημα εἶναι, ἂν ἡ Ἀριστοκρατία ἤμπορῇ νὰ μετα-
χειρισθῇ τὰς ἐμπιστευόμενας εἰς αὐτὴν δυνάμεις μόνον πρὸς
τὸν σκοπὸν, διὰ τὸν ὁποῖον ὑπάρχει ἡ Κυβέρνησις.

Ἢμποροῦμεν νὰ εἴπωμεν βασιμῶς, ὅτι οἱ κατὰ κληρονο-
μίαν Ἀριστοκράται δὲν ἔχουν τὰς διανοητικὰς τῶν δυνάμεις
εἰς πολλὴν ἐντέλειαν· διότι αἱ διανοητικὰ δυνάμεις μορφώ-
νται ἀπὸ τὴν ἐργασίαν, καὶ εἰς τοὺς κατὰ κληρονομίαν
Ἀριστοκράτας, δὲν ὑπάρχουν αἱ ἰσχυρὰί ἀφορμαί, αἱ ὁποῖαι
παρακινῶν τοὺς ἄλλους εἰς τὸ νὰ ἐργάζωνται. (*) Λοιπὸν
τὰ πλείωτερα ἐκ τῶν μελῶν τῆς Ἀριστοκρατίας ταύτης θέλουν
γαλαίνει ὡς πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν τῶν πνευματικῶν δυνάμεων τῶν
καὶ ἐκ τούτου δυνάμεθα νὰ λάβωμεν πολλὰ ἰσχυρὸν, ἂν ὅχι
τὸ μέγαλτηρον, ἐπιχείρημα κατὰ τῆς τοιαύτης Ἀριστοκρατίας.

Ἢμεῖς ἐπαρτηρήσαμεν ἤδη, ὅτι ὁ λόγος, διὰ τὸν ὁποῖον
ὑπάρχει ἡ Κυβέρνησις, εἶναι, διότι ὁ δυνατὸς θέλει ν' ἀ-
ρπάξῃ ἀπὸ τὴν ἀδύνατον ὅ, τι ὁ δεύτερος ἔχει καὶ ὁ πρῶτος ἐπι-
θυμεῖ· ἀλλ' ἂν ἓνας ἄνθρωπος θέλῃ νὰ κάμῃ τοῦτο, παρομοίως

(*) Οἱ τοιοῦτοι βέβαια δὲν εἶναι ἀναγκασμένοι νὰ κατα-
γίνωνται εἰς τοὺς κόπους, τοὺς ὁποῖους ὁ ἄνθρωπος φυσικὰ
ἀποσφύρειται, ἐνῶ εἶναι πληροφορημένοι ὅτι θέλουν ἀπολαύ-
σει τὸ ἀξίωμα τοῦτο, ἔσον καὶ ἂν ἦναι ἀκαλλίεργητοι καὶ ἀ-
τελεῖς αἱ διανοητικὰ δυνάμεις· ὅταν ἕως τὰ ἀξίωμα-
τα δὲν δίδονται παρὰ εἰς τοὺς ἀξίους καὶ ἐναρτέους, τότε οἱ
ἄνθρωποι ἔχουν τὰς πλέον ἰσχυρὰς ἀφορμας διὰ νὰ καταγί-
νωνται καὶ εἰς τὴν τελειοποίησιν τῶν διανοητικῶν τῶν δυνά-
μεων, καὶ εἰς τὴν ἀπόκτησιν τῆς ἀρετῆς.

θέλουν καὶ οἱ πολλοὶ· καὶ ἂν ἐμπιστευθῶμεν τὴν ἐξουσίαν
εἰς τὴν Ἀριστοκρατίαν, ἐξουσίαν ἥτις καταστραίνει αὐτὴν ἰ-
σχυροτέραν παρὰ τοὺς λοιποὺς, δὲν εἶναι ἀμφιβολία ὅτι
θέλει τὴν μεταχειρίζεσθαι εἰς τὸ νὰ ἀρπάξῃ ἀπὸ τοὺς ἄλ-
λους ὅσα ἀπὸ τὰ ἀντικείμενα τῶν ἐπιθυμιῶν τῆς ἀρέσεται·
καὶ τοιοῦτοτρόπως θέλει πράσσει ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ σκοποῦ,
διὰ τὸν ὁποῖον ἐσοῦσθῃ ἡ Κυβέρνησις· ὅτι δὲν πρέπει λοιπὸν
νὰ ἐμπιστευθῶμεθα τὴν ἐξουσίαν εἰς τὴν Ἀριστοκρατίαν ἀπο-
δείχεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω.

Περὶ τοῦ Μοναρχικοῦ.

Εἶναι φανερὸν, καὶ διὰ τοῦτο δὲν χρειαζόμεθα λόγους
διὰ νὰ τὸ ἀποδείξωμεν, ὅτι τὸ Μοναρχικὸν εἶδος τῆς Κυβερνή-
σεως εἰς πολλὰ πράγματα ἁμοιάζει μὲ τὸ Ἀριστοκρατικὸν,
καὶ ἐπομένως ἤμποροῦμεν νὰ μεταχειρισθῶμεν τὰ ἴδια ἐπιχει-
ρήματα καὶ κατὰ τοῦ εἴδους αὐτοῦ.

Ἐὰν τὸ εἶδος εἶναι Μοναρχικὸν, ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος
κλίνει φυσικὰ εἰς τὸ νὰ ἀρπάξῃ ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὅ, τι
ἐπιθυμεῖ, εἶναι φανερὸν ὅτι, ὅταν ἓνας ἄνθρωπος γένη
βασιλεὺς, δὲν ἀλλάζει διὰ τοῦτο τὴν φύσιν του. ὥστε ὅταν
λάβῃ ἐξουσίαν, καὶ δύναται νὰ ἀρπάξῃ ἀπὸ τοὺς ἄλλους
ὅ, τι ἐπιθυμεῖ, δὲν εἶναι ἀμφιβολία, ὅτι θέλει τὸ ἀρπάζει·
τὸ νὰ ὑποθέσωμεν δὲ ὅτι δὲν θέλει τὸ κάμει, εἶναι τὸ
αὐτὸ καὶ νὰ βεβαιώσωμεν, ὅτι ἡ Κυβέρνησις δὲν εἶναι ἀ-
ναγκαία, καὶ ὅτι οἱ ἄνθρωποι αὐτοπραίρεται θέλουν ἀπέ-
χει ἀπὸ τοῦ νὰ βλάπτουν ἀλλήλους.

Εἶναι φανερὸν ὅτι ὁ συλλογισμὸς οὗτος ἐκτείνεται καὶ εἰς
πᾶσαν τροπολογίαν τῶν τριῶν τούτων εἰδῶν τῆς Κυβερνή-
σεως· διότι ἰσάκις αἱ δυνάμεις τῆς Κυβερνήσεως παραδίδον-
ται εἰς ἄλλας χεῖρας παρὰ εἰς τὰς χεῖρας τῆς κοινωνίας
ἴτε δηλ. εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ἑνὸς, εἴτε τῶν ὀλίγων ἢ
καὶ τῶν πολλῶν, ἐκείναι αἱ ἀρχαὶ τῆς ἀνθρωπίνου φύ-
σεως, αἱ ὁποῖαι πιεσσοποιῶν, ὅτι ἡ Κυβέρνησις εἶναι ἀπο-
λύτως ἀναγκαία, αἱ αὐταὶ ἀρχαὶ δὲν μας ἀφίουν νὰ ἀμ-
φιβάλλωμεν παντάπασι, ὅτι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι θέλουν με-
ταχειρίζεσθαι τὴν ἐξουσίαν διὰ νὰ ματαιώσωσιν τὸν σκοπὸν
διὰ τὸν ὁποῖον ὑπάρχει ἡ Κυβέρνησις.

4
Ἀκολουθία τῶν παρατηρήσεων εἰς τὴν Πόλιν τοῦ Νικη-
ταίου.

Ἄλλ' ὅταν μάθῃ, [ὁ Παρατηρητής] ὅτι καὶ τινες
πάλιν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ εὐρεῖς, εἰσῆξαν πρὸς τοὺς ἄλλους
εἰς τὴν πόλιν ταύτην καὶ τὸ παιγνίδιον ἐκεῖνο τῶν χαρτιῶν, τὸ
λεγόμενον Πάγκω Φαραῶ, εἰς τὸ ὑποῖον ἄνθρωποι ἄποροι
καὶ ὡς χθὲς δυσυχέσαστο, χάνουν ποσότητας μεγάλας
χρημάτων, ἢ τι ἄλλο ἔχει τότε νὰ κάμῃ παρὰ νὰ
μεμφῆ τὴν Ἀστυνομίαν ὡς παραβλέπουσαν ἐν τῶν Ἱερωτέ-
ρων χρεῶν τῆς δὴλ. τὴν καθάρσιν τῆς Πόλεως ταύτης ἀπὸ
τοῦ φορωνίτου αὐτοῦ, χειρότερον κακὸν παρ' ὅλας τὰς
βρώμας τοῦ Κόσμου, ἢ θέλει ἐκαινέσει τὴν Ἀστυνομίαν με-
αὐτὴν, ἐπὶ τὴν βλέπῃ ὅτι ὑποφέρει νὰ ἐνεργῶνται ἀπὸ μερι-
κοῦς αἰσχροκερδαῖς εἰς τὴν Πόλιν ταύτην, αἱ λήξεις [λῶτοι,]
βρῶμα ἔχει ὀλιγώτερον δυσώδης τῆς προειρημένης;

Δὲν θέλουν βέβαια τὸν εὐχαρισῆσαι οὐδ' οἱ φιλικῶς [τοι-
ταισπέοι] μας, πάλιν καὶ αὐτοὶ εὐρεῖς, ὅταν τοὺς βλέπῃ, ἵτι ἐ-
προσηλάσαν ὡς κρεατομυαί εἰς τὴν διαφθορὰν τοῦ γυναικείου
φύλου. θέλει μ' ὅλα ταῦτα κατηγορηθῆ ἰπὸς τὸν ἰδῆ τοῦς
τιμημένους Ἑλληνας καὶ τιμημένους Ἑλληνίδας πολλὰ προ-
σεκτικῶς εἰς τοῦτο, καὶ μὴ συγχωροῦντας διόλου οὔτε τὴν εἰσοδῶν
αὐτῶν εἰς τὰ αἰκίματα τῶν ὡς γνωρίζοντας πῶσον ὀλεθρία
εἶναι καὶ αὐτὴ ἡ διαφθορὰ, καὶ πῶσον ὁ ξοχισμὸς οὗτος εἶναι
κακὸν ἀπὸ τὸν πολιτισμὸν.

Ἢ εἰς τὴν Πόλιν ταύτην πανσπερμία, ἢ ἀφίξις καὶ τινῶν
τιχοδιωκτῶν, καὶ ἡ συρροὴ ἢ ἀκατάπαυτος τῶν συνηθῶν,
τοὺς ὑποίους ἕνας ὠνόμαζε πανούκλας, θέλει κινήσει μὲν εἰς
οἶκτον τὴν ψυχὴν τοῦ φιλανθρώπου παρατηρητοῦ. ἀλλὰ καὶ
ταυτοχρόνως θέλει κατηγορηθῆ, διότι θέλει ἀνακαλύψει, ὅτι οἱ
Ἑλληνας τοὺς γνωρίζουν, καὶ τοὺς θεωροῦν τοιοῦτους, ὁποί-
ους πρέπει νὰ τοὺς θεωροῦν.

Θέλει ζυεπάσει προσέτι τὸν παρατηρητὴν τοῦτον, ἢ εἰς
τὴν Πόλιν ταύτην ἀπάνησις τῶν αὐλικῶν τῆς Βλαχομπογδα-
νίας, καὶ θέλει προμάξει ἕταν ἀναπολήσῃ εἰς τὸν νοῦν του
τὰ ποικίλα θεία, τὰ ὅποια οὗτοι ἐπρεξίνουσαν εἰς τοὺς δυσυ-
χεῖς Βλαχομπογδάνους, ἐπὶ τὸν εἰς τὰς σάρκας τῶν ὁποίων

5
ἔπιπτον ὡς ἄλλα σαρκώδη ὕρνεα, καὶ κατεβίβρωσκον ἀκόμῃ
ὡς καὶ αὐτὰ τὰ ἐνδοσθία τῶν. θέλει χάσει τὸν νοῦν του μά-
λιστα ὅταν συλλογισθῇ, ὅτι οὗτοι ἀφῶ ἐσερῆθησαν τὴν τρο-
φήν των ταύτην, ἔπειτα ἀπὸ μίαν περιπλάνησιν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ
μακρὰν τοῦ ἀγῶνος μας, φθάνουν τέλος πάντων ἤδη εἰς τοῦτο τὸ
αἰματωβαμμένον ἔδαφος, ἐνδεδυμένοι καὶ μὲ τοὺς βρωμιεοῦς ἐ-
κείνους τίτλους τῶν Μπαγζαδέδων καὶ τῆς μισητῆς ἐκείνης
ἐρχοντίας των, τοὺς ὁποίους εἰς τὴν διάβασιν των ἀπὸ τὴν
Ἑυρώπην κακιεργητευσάντες εἰς τὰς γλώσσας αὐτῆς, μετὰ τοὺς
ἐκένωσαν φραγγομορφωμένους ἐδῶ. λέγομεν ὅτι τοὺς ἐκκουσε-
μήνευσαν, διότι ὁ τίτλος τοῦ Πρίγγιπος δὲν ἐδίδετο κατὰ νό-
μους ἀπὸ τὴν ἀγάν των εἰς ἄλλον παρ' εἰς ἐκείνον μόνον, εἰς
τὸν ὁποῖον μαζῇ μὲ τὸ σάτρι τοῦ θημίου του, ἔθεταν εἰς
τὴν κεφαλὴν του καὶ τὴν κόκκινον, καὶ τοὺς μίους αὐτοῦ
ἐθεωροῦσαν ὡς καὶ τοὺς λοιποὺς ὑπαλλήλους τῆς Διοικήσεως
του.

Θέλει εὐχαρηθῆ ἡ ψυχὴ του, ὅταν ἰδῇ τὸν ἀρχηγὸν
τοῦ ἔθνους μας, τὸν Σεβασμιον Πρόεδρον τῆς Πολιτείας
μας ἀπογομνημένον πανάπασι εἰς τὴν Πολιτείαν μας το-
τίλους τοῦ Κόμητος καὶ ἄλλους, καὶ συμφορῶμενον ὅλως
θιλοῦ μὲ τοὺς θεσμοὺς μας, καὶ ἐξεναντίας θέλει ἀπορήσει
εἰς τὴν αὐθάδειαν τῶν τσελεπιδῶν τούτων, οἱ ὅποιοι ἐνῶ
λέγουν ὅτι ἔρχονται ἐδῶ νὰ ζήσουν ὡς πολῖται μεταξὺ τῶν
δμογενῶν των, τολμοῦν ἐναντίον τῶν θεσμῶν μας αὐτῶν νὰ
φέρουν καὶ τοὺς τοιοῦτους βαρβάρους τίτλους, ἰμήπως λοι-
πὸν ἤλθαν μὲ σκοπὸν διὰ νὰ ἀρπάξουν κἀνὸν κομμάτι κρέας
ἀπὸ τὰς διασωθείσας πλάτας τῶν δυσυχῶν Ἑλλήνων, ἢ νὰ
τοὺς κατανήσουν Μουζικούς; ἀλλ' οἱ Ἑλληνας δὲν εἶναι
Δίκαις, ἀλλ' οὔτε διέσωσαν τὰς πολιτίμους σάρκας των,
διὰ νὰ τὰς προσέβρουν βρῶμα εἰς τοὺς εὐγενεῖς τούτους,
ἢ ἄλλους. οὔτε ἀπετείναςαν τὸν ἕνα ζυγὸν διὰ νὰ βάλουν
εἰς τὸν αὐχένα των ἄλλοι. Οἱ Ἑλληνας γνωρίζουν, ὅτι ὁ
ἐνδοξὸς των ἀγὼν τοὺς ἐσόλισε μὲ μίαν ζωντανὴν εὐγένειαν,
τὴν ὁποῖαν ἔλοι μαζῇ φέροντες εἰς τὸ ἀτομὸν των, συ-
ζοῦν ἰσὸνως καὶ ἰσοτίμως εἰς τὸ ἀνμεταξὺ των, καὶ οὐ-
τε κἀν καταδέχωνται νὰ σοχασθοῦν διὰ τίποτε τὴν ἀπωλε-
θεῖσαν ἀνὸκαρκτον εὐγένειαν τῶν κατὰ φαντασίαν εὐγενῶν

πυλών, ἢ τὴν ἐνταφιασθεῖσαν πρὸ αἰώνων εἰς τὰ κατα-
χθονία τοῦ ἄδου, ἄλλαν εὐγένειαν.

Θέλει ἀπορήσει ὁμοίως ὁ παρατηρητὴς πῶς ὁ Δημόσιος συ-
κηγῆρος, ἐνῶ ἤξεύρει, ὅτι οἱ τοιοῦτοι ἔρχονται διὰ νὰ συ-
ζήσουν εἰς τὴν Κοινωνίαν μας, παρατρέχει τὸ χρέος του,
καὶ δὲν τοῦς ἐγκαλεῖ εἰς τὰ Δικαστήρια διὰ νὰ δώσουν δι-
κὴν διὰ τὴν φρικτὴν παράβασιν, τὴν ὁποίαν κάμνουν εἰς
τοὺς θεσμοὺς μας, τὴν βᾶσιν τῆς συστάσεως τῆς Κοινωνίας
μας, τὴν ὁποίαν παράβασιν ἂν δὲν ἐμποδίσουν αἱ ἀνήκου-
σαι ἀρχαί μας, θέλουν δώσει λόγον βέβαια μίαν ἡμέραν εἰς
τὸ ἔθνος διὰ τὰ ὅποια ὑλιθρία ἀποτελέσματα ἔχει νὰ προ-
ξινήσῃ μὲ τὸν καιρὸν εἰς τὴν Πολιτείαν μας.

Ἔθνος ἴσον ἀπ' ἀρχῆς ἐνδύον, ἀλλὰ καὶ τῆσον ἄξιον
συμπαθείας σήμερον· ἐπειδὴ· ἐπειτα ἀπὸ ἕνα παράδοξον ἀ-
γῶνα ἀναγεννᾶται ὡς διὰ θαύματος, (χάρης καὶ εἰς τοὺς
Σεβαστοὺς τρεῖς Συμμάχους Μονάρχας,) ὡς ὁ Φοινῆς ἀπὸ
τὴν ἐσάκτην του γυμνόν, αἰκὸν, ἀπορον καὶ ξερούμενον
ἀκόμη καὶ αὐτοῦ τοῦ ἐπιουσιῦ ἀρτου του· ἔθνος, τὸ
ὅποιον ἔχει τόσας θανατηφόρους πλῆθς ἀναγκὰς καὶ οὐδ'
ἐμπόρεσε ἀκόμη νὰ ἀπορύγῃ καὶ ἄλλας νεωτέρας· ἔθνος
ὅποιον ἔχει τόσας, καὶ τόσας κατεπειγούσας ἀνάγκας
διὰ νὰ ἐμπόρεσῃ νὰ ἀνεγερθῇ ἑπάνω εἰς τὰ ἐρείπειά του,
καὶ τοῦ ὅποιου ἡ θέσις ἐξεταζομένη καλῶς θέλει εὐρεθῆ
εἰς πολλοὺς χρόνους, διὰ νὰ μὴν εἰπῶ γυνεὴς, παθητικῶ-
τάτη· ἔθνος τοῦ ὅποιου τὰ μέλη ξεραῖνται καὶ αὐτῶν
τῶν ὑποζυγίων των διὰ νὰ γεωργήσουν τὴν γῆν των, καὶ
πολλοὶ διὰ τὴν ἐπάκτασιν τοῦτων πίπτουν εἰς τὰς χεῖρας
τῶν ἀσυνειδήτων τοκισῶν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους δὲν θέλουν ἐμ-
πορέσει βέβαια νὰ γλυτώσουν χωρὶς νὰ κατεξέσχισθῶσι·
τὸ τοιοῦτον ἔθνος, λέγομεν, ἢμπορεῖ νὰ ἀναλάβῃ καὶ
νὰ ἀναδειχθῇ μίαν ἡμέραν ἄξιον τῶν εὐχῶν αὐτοῦ καὶ τοῦ
φωτισμένου Κόσμου, ἂν εἰς αὐτὴν τὴν ἀρχὴν τῆς ἀναγεννή-
σεως του θεωρήσῃ μὲ ἀδιόφορον ὄμμα τὴν πολυτέλειαν,
τὴν ἀκηρίαν, τὴν ἀμελείαν εἰς τὴν ἠθικὴν βελτιώσιν του,
καὶ τὴν ἀντιβαίνουσαν εἰς αὐτὰς τὰς καθιερωμένας ἀρχὰς
τῆς πολιτείας του ἀνιδιότητα·

Τὸ ἔθνος εὐτύχῃς νὰ εἴσῃ τοιαύτας βᾶσεις εἰς τὴν

Πολιτείαν του, ὅποια μόναι δύνανται νὰ τὸ ὀδηγήσουν εἰς
τὴν εὐδαιμονίαν του· μόνη ἢ καλὴ Πολιτεία δύνανται καὶ
εἰς πληγὰς του νὰ θεραπεύσῃ, καὶ τοὺς πολίτας του νὰ
κἀμῃ καλλοὺς καὶ φρονίμους. Πολιτεία Γάρ τρο-
φὴ ἀνθρώπων ἐστὶ καλὴ μὲν ἀγαθῶν, ἢ δ' ἐνα-
ντία, κακῶν. Πρώτον χαρακτηριστικὸν τῆς Πολιτείας
μας αὐτῆς εἶναι ἡ ἀσφραὸς Οἰκονομία εἰς τὴν Διοίκησιν
της. Κατεστύχθη ὁ Σεβασμιος Πρόεδρος τῆς Πολιτείας
μας ἀπευθύνων τὰς πράξεις του πάντοτε πρὸς αὐτὴν,
ἔχει καὶ μίαν ξεχωριστὴν κλίσιν εἰς τὴν Οἰκονομίαν· ἔδεν
καὶ βλέπομεν ὅτι οὐ μόνον καταγίνεται εἰς τὸ νὰ ἐλατ-
τώσῃ τὰ ἐξοδά της καὶ νὰ τὰ καταστήσῃ ἀνάλογα μὲ τὴν
πτωχείαν τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ πόροι πραγματικοὶ φρον-
τίζει νὰ μᾶς δωθῶσι. Φροντίζει καὶ καταγίνεται τοῦ νὰ
ὀλιγοθεύσῃ τὰ πολλὰ ὑπουργήματα, τὰ ὅποια εἰς ἄλλο δὲν
συτελοῦν παρὰ νὰ καταβαρύνουν τὸν λαόν. Φροντίζει νὰ
εἰσαῆξῃ εἰς τὴν Ἐπικράτειάν μας τὴν σύστασιν τῶν πολιτι-
κῶν στρατευμάτων [μικτοῖα], διὰ τὴν σύστασιν τῶν ὁπι-
ῶν, λέγουσιν, ὅτι ἔκαμε ἕνα πολλὰ φρόνιμον διαργανισμὸν.
Φροντίζει, ἀντὶ τῶν ἐγκληματικῶν δικαστηρίων νὰ καταστήσῃ
τὸ θεσμοθετημένον σύστημα τῶν ὀρκωτῶν Κριτῶν σύστημα
διὰ μόνου τοῦ ὁμοίου, ὅχι μόνον ἐμποροῦν νὰ εὐρουν τὴν
ἀσφάλειάν των οἱ Ἕλληνες, νὰ φυλάξουν τὴν ἐλευθερίαν
των καὶ νὰ ἀπολαμβάνουν τὴν δικαιοσύνην, ἀλλὰ καὶ τῶν
συνηγῶν τὰς φιλοδικίας καὶ λεπτολογίας ν' ἀπορεύθουν. Ἐκ
τούτων βλέπομεν ὅτι ὅσα ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν Κυβερνήσιν
μας, καὶ ἂν δὲν ἐγείναι, θέλουν γένοι μετ' ὀλίγον.

Ἀπὸ τοιαύτας ἀρχῆς λοιπὸν ὀρμώμενοι καὶ ἡμεῖς χρεω-
σοῦμεν νὰ φροντίσωμεν, ὥστε νὰ ἀπαντήσωμεν ἀπὸ τὴν ἀρ-
χὴν τὸ κακὸν τῆς πολιτείας, καὶ κατ' ἐσχέρην χρεωσοῦν οἱ
πολιταὶ τοῦ Ναυπλίου νὰ μὴν τὸ ἀρῆσουν νὰ προχωρήσῃ
εἰς τὴν κόλιν ταύτην, διότι ὡς ἀπὸ τὴν καθέδραν ἡμπε-
ριεῖ νὰ διδοθῇ εἰς ὅλα τὰ μέλη τῆς Ἐπικρατείας, παρο-
μοίως ὡς ἀπὸ τὰ κιβώτια τῆς πανίδρας.

Νὰ πρωτιμήσωμεν ἕν οἰκονομικὸν φῶσμα, καὶ νὰ ἀποσκο-
ρακίσωμεν τὰς ἀνάγκας καὶ πολυεξόδους φουσανέλας καὶ τ'
ἄλλα λουλοδοσολοιμένα ἐνδύματα. Νὰ μὴν συγχωρῶμεν εἰς

τὰς γυναῖκας, κόρας καὶ ἀδελφάς μας τοὺς πολυτελεῖς παρὶ
 σινοὺς συρμούς [μύδας] ἀλλ' ἐπειδὴ καὶ τὰ τραγελαφικὰ
 ἐνδύματα πάλιν (τὰ ὅποια τὴν σήμερον λέγονται Ἑλληνικὰ) δὲν
 εἶναι μικρᾶς καταφρονήσεως ἄξια, νὰ παραχωρῶμεν μὲν εἰς
 αὐτὰς τὸ εἶδος τῶν παρισινῶν φορημάτων, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀ-
 παιτουρένην εἰς τοὺς Ἑλλήνας Ὀικονομίαν καὶ ἀπλότητα.
 Ἡ ἀπλότης τῶν ἐνδυμάτων καὶ ἡ καθαριότης, εἰς τὴν
 ἑποίαν ἂς μὴν ἐντραπῶμεν νὰ ὁμολογήσωμεν, ὅτι χωλαίνωμεν
 κἄμπουσον, εἰ δὴ αὐταί, λέγομεν, ἀρεταί, φέρουν τὴν ἀνω-
 τέραν πασῶν τῶν ὑφαισιότητων ὑφαισιότητα. Ἀκολουθεῖ.

ἌΛΟΓΟΝ ΚΑΙ ἘΛΑΦΙΟΝ.

Ὅταν τὸ ἄλογον ἐξοῦσεν ἐλεύθερον ἀπελάμβανε καὶ ὄλα
 τὰ ἀγαθὰ τῆς φύσεως. Διοβῆϊκον δὲ μίαν ἡμέραν τὸ ἔλαφιον
 ἀπὸ τὸ παχὺ καὶ ἀνθισμένον λειβάδιον, ὑποὶ τὸ ἄλογον ἔ-
 βρασκε, καὶ ἐποτίζετο εἰς μίαν καθαρὰν βρύσιν, ἣ ὅποια ἔ-
 τρεχεν εἰς τὴν μέσσην του, ἐφθόνησε τὴν εὐδαιμονίαν του, καὶ
 ἄρχισε νὰ τὸ κατενοχλῇ, κόπτον τὰ ἄνθη μὲ τὰ ἰδόντια του,
 κεριζόνον τὸ χορτάρι μὲ τὰ κέρατά του, καὶ θολόνον μὲ
 τοὺς πόδας του τὰ καθαρότατα τῆς πηγῆς ἐκεῖνης νερά.
 Παραγμῆνον τὸ ἄλογον ἐπεθυμοῦσε νὰ ἐκδικηθῇ τὸ ἔλαφιον.
 ἀλλ' ἡ καχύτης τῶν ποδῶν τοῦ τελευταίου ἐματαίωσε τοὺς
 κόπους τοῦ πρώτου. ἐπροσκάλισε λοιπὸν τὸ ἄλογον βοηθὸν
 τὸν ἄνθρωπον. ἀλλ' αὐτοὺς μεταχειριζόμενος τὴν ἀπάτην καὶ
 τὸν δόλον, δεικνύει εἰς αὐτὸ τὸ χαλινάρι καὶ τὸ λέγει, ὅτι
 τότε μόνον ἔμπορεῖ νὰ κατορθωθῇ ἡ ἐκδικησις του, ἔπυαν λάβῃ
 τὸ χαλινάρι ἐκεῖνο εἰς τὸ εἶμα του, ὑψηλωμένον τὸ ἄλογον
 ἀπὸ τὸ πάχος του συγκατετέθη εἰς ταῦτο, καὶ ἀπὸ
 τότε ἕως τὴν σήμερον δουλωμένον, δεμένον, χαλινωμένον
 καὶ φορτωμένον τὸν ἄνθρωπον εἰς τὰς πλάτας του, διὰ, μὲ
 ἀπαρηγόρητον δυσυχίαν τὴν ζῶην του.

Νέος τις εὐρίσκεται ἴδην εἰς τὴν Σεβίλλαν, ἦς ἐν
 καιρῷ ἡμέρας εἶναι παντίπασιν τυφλὸς, καὶ δὲν ἔμπορεῖ
 νὰ περιπατῇ τοὺς δρόμους, χωρὶς ἰδηγόν. τὴν νύκτα ἡμῶς, ἔτε
 ἀρχίζῃ τὸ σκύτος, βλέπει τόσον ἐντελῶς, ὥς ἔμπορεῖ νὰ
 ἀναγνώσκη καὶ τὰ φιλότερα γράμματα.

Ἄγγλικὸς Ταχυδρόμος

ΕΚ ΤΗΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΑΣ Ε. ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ